

פרח דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זע"א

כ' חשון תשפ"ז 1361

פרשת וירא

הזמנים לפי שעון חורף

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
16:16	16:31	16:24	16:26
17:28	17:30	17:28	17:30
18:03	18:04	18:02	18:05

הילולא דצדיקא

כ' חשון
רבי מרדכי שרעבי

כא' חשון
רבי אריה בינה
ראש ישיבת 'נתיב מאיר'

כב' חשון
רבי יששכר דוב רוקח
האדמו"ר מבעלז

כג' חשון
רבי יוסף רפאל חזן
מח"ס 'חקרי לב'

כד' חשון
רבי גדליה משה מזוועיל

כה' חשון
רבי דוד כהן למג'רבי

כו' חשון
רבי שלום לופס
רבה של עכו

משכיל לדוד

ניסיון העקידה סלל דרך
לדורות הבאים

"ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך אל ארץ המזרח והעלהו שם לעולה על אחד ההרים אשר אמר אליך" (בראשית כב, ב)

בניסיון העקידה שהיה הניסיון האחרון שהתנסה אברהם, והניסיון הקשה מכולם, רואים את גודל אהבת אברהם לקב"ה, שאהב את ה' לא רק בעבודה ובתפילה אלא גם כשזה נגע לחייו הפרטיים ואף במחיר של עקדת בנו. וכמו שכתוב "לא המדרש העיקר אלא המעשה" (אבות א, יז), כי יש אנשים שלומדים הרבה, אך כשזה מגיע לידי מעשה לא מקיימים את אשר למדו, מי שאינו מגיע לידי מעשה סימן הוא שאינו מעריך נכונה את הלימוד, כי הלימוד הינו עמל וכשעושה מעשה הוא נהנה מכך, ומחשיב את הלימוד ויבוא מתוך כך ללמוד עוד.

משל לאדם שעובד ומרוויח כסף בעבודתו, כיון שתכלית הכסף הוא כדי ליהנות ממנו, אם כן כשנהנה מהכסף זה יגרום לו לעבוד יותר, כדי שיוכל ליהנות יותר, אך כשיש אדם שיש לו כסף ואינו משתמש בו, מה תועלת יש לו בכסף, כי אין משמעות לכסף כשלא משתמשים בו, וגם אין לו את הדחיפה לעבוד עוד כיון שאין תכלית בעבודתו. והוא הדין בלימוד התורה, שכאשר לומדים על מנת לעשות, למשל בלימוד הלכות שבת, כשהאדם רואה שעל ידי הלימוד הוא נמנע מלעבור איסורים, זה נותן לו את החשק להמשיך וללמוד.

הקדוש רבי חיים ויטאל זע"א אומר שיש באדם ב' נשמות, יש את הנפש השפלה, שהיא הנפש הבהמית החומרית. ויש את הנפש העליונה שזו הנשמה. עבודת האדם היא לקשר ביניהם ולהפוך את הנפש השפלה לנפש עליונה. והדרך לכך היא כמו שכתב דוד המלך בתהילים (לד, טו) "סור מרע ועשה טוב", "סור מרע" מתייחס לחלק הבהמי, ו"עשה טוב" נאמר כלפי הנפש העליונה. ודוד המלך כתב בלשון של ועשה "טוב", ובטוב יש שתי משמעותות, יש גם את המשמעות של הטוב, וגם שזה ההפך מרע. הטוב בעצמותו זו התורה כמו שכתוב "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו" (משלי ד, ב), שעל ידי התורה שנקראת טוב אפשר לקשר בין הנפש הבהמית לנפש העליונה.

אמרו חז"ל "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין" (קידושין ל, ב), התורה נקראת בלשון תבלין, התבלין אינו עיקר המאכל, אלא רק נותן לו טעם לשבח. כך גם התורה אינה מבטלת את היצר הרע, משום שדרכו של היצר הרע היא שלא אומר לאדם לעשות רע, אלא מראה לאדם שמה שעושה זה טוב, שרוב העולם עושה כך וטוב להם וכו', על ידי התורה אנו מבחינים בין טוב מדומה לטוב אמיתי, וניכר ההבדל גדול בין הטוב של הגויים לטוב של

ישראל, אצל הגויים שאין להם תורה כמו שאמרו חז"ל "תורה בגויים אל תאמין" (איכ"ר ב, ג), האדם יכול לחשוב שכל מעשיו הם טוב, אך כשלומד תורה נוכח לדעת שמה שהוא חשב לטוב אינו טוב כלל, ועל ידי לימוד התורה יגיע ל"ועשה טוב" האמיתי. וזה הביאור בדברי דוד המלך ע"ה "סור מרע ועשה טוב", לכאורה מניין ידע האדם שהוא עושה רע בשביל שיסור ממנו. אלא על ידי שעושה טוב דהיינו שלומד תורה שנקראת טוב, יראה ויבחין בין רע לטוב ויעשה טוב.

אברהם אבינו ראה שבאי העולם עובדים עבודה זרה, והם חשבו שזה טוב, וגם אברהם אבינו ניסה ועבד עבודה זרה, שהרי כשהיה קטן הוא חיפש מי ברא את העולם, וכשראה שזה רע, סר מהרע ועבד את הקב"ה. ואכן זוהי באמת כל עבודת האדם, לתקן את הנפש הבהמית ולקשר אותה לנפש העליונה, ולכן רואים אצל הצדיקים שהגוף שלהם קדוש, ואין בהם דברים גופניים כגון זיעה, ריח רע וכו', וכל זאת כיון שגופם קשור לנפש העליונה.

בגוף האדם יש רמ"ח איברים ושס"ה גידים, כנגד מצוות עשה ולא תעשה, ולכאורה הרי גם לגויים יש אותם איברים, ועליהם אמרו חז"ל "תורה בגויים אל תאמין". התשובה לכך היא, שהקב"ה ברא את אדם הראשון שלם, ואם לא היה חוטא, לא היו גויים ויהודים אלא הכל היה טוב אמיתי, ומחמת החטא נוצרו הגויים.

אצל כל האבות הקדושים יש ב' בחינות, אצל אברהם, יש את מידת הרוממות, כמרומו בשמו הפרטי אב - רם, ואילו השם אברהם, הוא מלשון אב המון גויים שכל העולם כלול בו, וזוהי מידת החסד. ביצחק יש את מידת השמחה כמרומו בשמו יצחק מלשון שמחה, ויש בו את מידת הפחד כמו שכתוב "פחד יצחק" (בראשית לא, מב). וגם ביעקב יש את בחינת יעקב - עקב, שהיה שפל רוח. וגם את בחינת ראש - ישראל, שזה השם שניתן לו כשחזר מלבן ועמד בניסיונות.

אומרים אנו בתפילה, "א-להי אברהם א-להי יצחק וא-להי יעקב". משום שהאבות הקדושים כבשו וסללו דרך לעולם, כיצד לעבוד את הקב"ה, וכמו שאמרו חז"ל "על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים" (אבות א, ב), וזה בעצם ג' הדברים שמצינו אצל ג' האבות, תורה זהו יעקב שהוא בחינת עקב וראש, שעקב בלי ראש או ראש בלי עקב אינו שווה מאומה, וזהו הסולם של יעקב שיש לו רגליים ויש לו ראש, ומה שזכה יעקב זכה רק בזכות התורה. וכתבי "ויעקב איש תם יושב אהלים" (בראשית כה, כז).

יצחק זהו חלק העבודה, שעבודת ה' צריכה להיות בשמחה, אך עם כל השמחה אסור לשכוח שעומדים לפני הקב"ה וזה החלק של הרעדה והפחד.

ומאברהם למדנו את מידת הגמילות חסדים, כמו שכתוב "עולם חסד יבנה" (תהילים פט, ג), העולם לא יכול להתקיים ללא חסד. וחסד שנעשה בצורה פרטית עם משפחה וכדו' בלבד אינו מועיל, אלא העולם זקוק לחסד כמו שמצינו אצל אברהם ששינה ה' את שמו משם פרטי לשם כללי, בזכות החסד שעשה לכל הכלל, עד שנקרא "אב המון גויים נתתיך" (בראשית ה, יז).

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להביט על האור שמקיף את המצוות

"וירא את המקום מרחוק" (בראשית כב, ד)

"וירא" - מלשון אור, כלומר, ראה אור במצוות העקידה שנראית רחוקה ולא הגיונית, ואף על פי כן חזה בזה אור. וזאת שאל את יצחק, האם גם הוא רואה למרחוק, כלומר, האם גם מצוה שאין בה הגיון ושכל לקיימה, תסכים לקיים אותה. והשיב לו הן, שאפילו שהמצווה כרוכה בקשיים, כמו ענן המכסה את העין מלראותה, הוא יקיים אותה.

אבל כששאל אברהם את אליעזר וישמעאל, האם גם הם מרגישים כך, השיבו לו הם בשלילה. ולא רצה סתם לבחון אותם, האם זכו לראות את הענן, אלא רצה לבדוק את דרגת רצונם לקיים מצוות, לראות אם הם ראויים להצטרף למצוות העקידה. אליעזר וישמעאל התכוונו לומר, שכאשר אינם מבינים את מהות המצווה, הרי שהם יקיימו אותה בדוחק, אבל בשמחה יהיה קשה להם לקיימה, כיון שהיא רחוקה מידיעתם. לכן אמר להם אברהם "שבו לכם פה עם החמור" שזה דרגתכם בעבודת ה', ואדרבה, תעשו חשבון נפש ותנסו לקנות את הדרגה של "מרחוק". על אף שגם אליעזר וגם ישמעאל היו צדיקים, לא היו בדרגה של ראייה לקיים מצוה "מרחוק".

ויש לזה רמז במה שאומרים בקדושת כתר "איה מקום כבודו להעריצו", והיינו, היכן המקום הרחוק ביותר שאתה מסכים להעריץ את ה' בו, האם למרחוק כאברהם, או רק מצוות קרובות והגיוניות.

וראינו אצל מו"ר הרב שך צ"צ, היאך ניווט את חייו תוך הסתכלות למרחוק. שאת כל הדור הוביל במבט של ראייה רחוקה, והיום העולם שומם. ובכנס באולם יד אליהו בימי הבחירות, שכל יושבי הארץ היו מתווכים מה יורה להצביע, אם לימין אם לשמאל, לא דיבר כלום ורק ככה. וברי לי שבכה על שהתורה שהגיעה לשפל כזה, שצריכה להתחבר לסיעה חילונית. והרי "התורה חיינו" ובשבילה נברא העולם, ורק על ידה צריך להדריך את העולם.

וכמו כן שמעתי שבערוב ימיו, כשנפל מו"ר הרב שך למשכב, וכבר לא יכול היה לשתות, ולאכול ונתנו לו לשתות דרך צינור בגופו, התחיל לבכות ואמר - שכואב לו כשהוא שותה ואינו יכול לברך, שבשביל לברך צריך הנאת גרון.

ורבו הסיפורים כיצד חילק מיני מתיקה לילדים, וטרח לדבר איתם ולספר להם סיפורים. וזה ממש דבר רחוק לגדול הדור לעשות, ומי יאמין לדבר כזה. אלא שהוא הביט למרחוק, אולי ביום מן הימים יצא הילד לתרבות רעה חס ושולם ומה שיקרב אותו חזרה, זה הזיכרון מהסוכרייה שקיבל ממו"ר הרב שך צ"צ, ומהקרב שיקרב אותו.

פעם באו לפני שני עשירים שרצו להקים מוסד בכסף רב עד מאוד וביקשו ברכה. והיה זה ביום ההילולא של מו"ר הרב שך צ"צ. בדרך כלל אני מברך מיד, אלא שהפעם יצאתי מגדרי משום מה, ושאלתי אותם - האם המוסד יהיה על דרך ישראל סבא, או חלילה ילמדו שם את ילדי ישראל לימודי חול ומדע. ולמשמע שאלתי האנשים התביישו ויצאו. וברור אצלי שמה שגרם לי לשאול אותם את השאלה הזו, הוא מכוח זכותו של מו"ר הרב שך צ"צ, שעל כל דבר הסתכל למרחוק, ושקל טוב כל פרט ופרט לפני שהיה משיב.

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

מדוע הרב יהודה צדקה לא נזקק מעולם להלוואות?

ברכת ה' מובטחת לשומרי התורה והמצווה, כפי שמובא בפרשתנו "אשר אנכי מצוה היום לאהבה את ה' א-להיך ללכת בדרכיו ולשמור מצוותיו וחקתיו ומשפטיו וחיית ורביית וברכך ה' א-להיך אשר אתה בא שמה לרשתה" (דברים ל, טז).

כלום יודעים אנו להעריך את ברכתו של הבורא ברוך הוא? כלום יודעים אנו היאך יש לברך את מקור הברכה?

הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל, ראש ישיבת 'פורת יוסף' שהנחיל רבות את הערך המיוחד של האיש היהודי המברך ומודה לא-להיו, היה רגיל לומר שיש הרבה מדינות בעולם, המבורכות בעושר חומרי, בממון ונכסים, אבל שפע של מזון ואוכל אין בהן וכל כך למה? מפני שאין מברכים שמה די ברכות. הברכה היא צינור השפע להמשיך ברכה!

ואף גם זאת נשמע מפיו בסוד שיח "למרות המשכורת החודשית הדלה שהיתה מנת חלקי, לא נזקקתי מעולם להלוואות, בעוד ששכנים באו תכופות לבקש הלוואה בגמ"ח כדי להשלים את החסר להם. תופעה זו באה ללמדנו שהכל תלוי בברכה ששורה בממונך. אצלנו היה הכסף פשוט מתברך". בענותנותו זקף את הדבר לזכותה של הרבנית ע"ה, עקרת הבית, שהיתה זהירה תמיד לברך ברכת המזון בכוונה מילה במילה, כמונה מרגליות.

בכל ברכותיו היה מברך בכובד ראש, יודע למי הוא מברך, ומשמיע לאוזניו מה שמוציא מפיו. כאשר אי-מי ביישיבת 'פורת יוסף' הגיש לו כוס תה, כדי שירווח את צמאונו, היה קודם כל מברך לאלוקיו על המשקה ולוגם ממנו. ורק לאחר מכן הודה גם לאיש שהביאו עבורו.

וכבר היה מעשה באחד מקרובי משפחתו, והוא כהן, שביקר פעם בבית רבינו והגישו לפניו כוס שתיה. אמר האיש תודה למי שהגיש את הכיבוד ואחר כך "שהכל" ושתה. העיר לו רבינו: "כלום רצונך שתפסיד את הכהונה?"

משלא הבין הלה מה כוונתו, עמד רבינו ופירש לו: מצינו בחז"ל (נדרים לב, ב) שביקש הקב"ה להוציא כהונה משם בן נח, שנאמר (בראשית יד, יח) "ומלכי צדק... והוא כהן לא-ל-עליון", כיוון שהקדים ברכת אברהם לברכת המקום - הוציא את הכהונה ממלכי צדק". דהיינו, בגלל שאמר "ברוך אברהם וכו' וברך א-ל-עליון" ולא להיפך נלקחה ממנו הכהונה.

"אף אתה, הפטיר, זכור שצריך קודם כל לברך לאלוקים, ורק לאחר מכן תגיד תודה לאדם.

היה רגיל להזכיר משמו של רבי ששון מרדכי משה זלה"ה בעל 'תהלה לדוד' (מגדולי רבני בגדאד לפני מאתיים וחמישים שנה) לדייק בכתוב: "ארומוך א-להי המלך ואברכה שמך לעולם ועד", שקודם כל יש לו לאדם לחשוב בגדלות הקב"ה ורוממותו, ולזכור לפני מי הוא עומד, ורק לאחר מכן יברך לשמו, ואם כך יעשה או אז יהיה ערך לברכתו והיא תישאר חלקו לעולם ועד.

מחזה מרהיב ומעורר לבבות נגלה לעיני הסובבים אותו בבית הכנסת "שאל צדקה" כשהיה מגיע - בימים שאומרים בהם "הלל": ראש חודש, שלוש רגלים, חנוכה - לפסוק "מה אשיב לך" כל תגמולוהי עלי" וכל כולו מתרומם ומתנשא לגבהים מרוב כיסופים וערגות הנפש, להודות ולברך לאלוקים על כל גמוליו וחסדיו.

במה מפטירים

הפטרת השבוע: "ואשה אחת מנשי בני הנביאים". (מלכים ב. ד)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על ברכתו של אלישע הנביא לשונמית על

הולדת בנה, וקיום ההבטחה שנולד לה בן במועד שדיבר אליה. כפי שבישרו המלאכים

לאברהם בפרשתו, שכעת חיה יולד לו בן.

אנשי אמונה

פגישה עם הסבתא

את המשך שושלת הצדיקים, המשיך במעשיו הטובים הגאון הצדיק המלוב"ן רבי חיים פינטו "הקטן" זצ"ל. גם הוא כמו אביו וסבו צדיק"ל, הניח את כל הבלי העולם הזה וישב באהלה של תורה, וגם עסק במעשי צדקה וחסד, כפי שיוספר בהמשך הפרק.

פעמים רבות, כשהיה מגיע לידי מצוקה כלכלית, היה לוהו כספים מאנשים שונים, וכאשר רווח לו היה מחזיר את ההלוואה. כך נהג כל הימים, כל זאת כדי שיוכל לקיים מצות צדקה עם אנשים רבים, נזקקים ועניים שהיו צריכים לכסף.

פעם אחת, לווה רבי חיים סכום כסף ניכר ממוכר עופות, בשם חסאן זעפראני. אולם כשהגיע זמן הפירעון לא היה לו לרבי חיים מניין להחזיר את הכסף לאותו מוכר עופות. המלוה, שלא היה יהודי, איים על הרב: אם לא תחזיר את הכסף אהרוג אותי!

באותם ימים הצדיק היה עדיין צעיר לימים ולא הכיר בכוחו הקדוש, וברוב תמימותו חשב בלבו שאכן הגוי יהרוג אותו באם לא יחזיר לו את כספו.

ביקש רבי חיים זצ"ל מאותו גוי שיתלווה אליו לבית העלמין, ושם ימתין לו ליד השער, עד שיצא אליו ויבדוק הכסף. הלה אכן נלווה לרבי חיים, וכאשר הגיעו לבית העלמין, ניגש רבי חיים זצ"ל אל קבר סבתו הרבנית מרים ע"ה, אשת סבו הקדוש הצדיק רבי חיים הגדול זע"ה, שם השתטח על הקבר, התפלל בקול בוכים וקרא לסבתו ע"ה ואמר: "קומי וראי את נכדך, שאין לו ממה לשלם את חובו".

כשהתאושש, קם מעל הקבר. ואז ראה לנגד עיניו אשה לבושה בהידור, המעיד עליה כי היא מבנות העשירים. כשראתה את בכיו שאלה אותו לסיבת הבכי, והוא ענה לה, כי חייו תלויים לו מנגד בשל חוב גדול שהוא חייב לגוי אחד אשר ממתיק לו בשער בית העלמין, ואין לו מהיכן לשלם אותו.

האשה הוציאה מכיסה מטפחת אדומה, ולתוך המטפחת צררה את כל הכסף שהיה עמה. רבי חיים מישש את הכסף בידו והתפעל לנוכח גודל הנס שהתרחש עמו באותה שעה ולפתע נעלמה האשה מעיניו. יצא רבי חיים אל האיש שעמד בשער בית העלמין, ושילם לו את כל החוב מהחל ועד כלה.

כשחזר רבי חיים אל בית אביו, הגאון הצדיק רבי הדאן זצוק"ל, שהיה גוסס באותה שעה ושכב על ערש דווי, וסיפר לו על כל הנס שהתרחש עמו בבית העלמין - אמר לו אביו רבי הדאן בקול חלוש: "דע לך בני, כי אותה אשה לא היתה אלא סבתך מרת מרים עליה השלום, שראתה בצערך, וכאשר אמרת לה קומי וראי את בנך, ירדה אליך מעולם האמת כדי להציל את נפשך".

אדם שמקיים בעצמו תמים תהיה עם ה' א-להיך הוא זוכה לראות ממש סיעתא דשמיא ובכל אשר יפנה יצליח.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שלימות באמונה

אישה מצרפת שסבלה במשך תקופה ארוכה מכאבים עזים אשר תקפו את גופה, התקשרה וביקשה שאברך אותה ברפואה שלימה.

בשומעי זאת ייעצתי לה לגשת לרופא ולהיבדק, אולם האישה השיבה לי: "אין לי כסף לרופא". הצעתי לה את עזרתי הכספית בעניין, אך היא התעקשה ואמרה: "רבי דוד, איני מעוניינת בכסף עבור ביקור אצל הרופא, אלא מבקשת אני את ברכתך בזכות אבותיך הקדושים, שהקב"ה ישלח לי רפואה שלימה".

כששמעתי את האמונה התמימה היוצאת מפיה של האישה, חשבתי בלבי שברכה זו שאברך אותה בזכות אבותי הקדושים - בודאי תעמוד לה לרפואתה. כיון שאם העדיפה האישה את זכות אבותי זע"ה על פני טיפולו של הרופא - סימן הוא שאמונתה בכוח זכות אבות חזקה עד מאד.

לפיכך ברכתי אותה בכל לבי, והתפללתי עליה לרפואה שלימה. ברוך ה' חלפו כאביה ועזבו את גופה ללא התערבות רפואית כלל.

מעשה זה מהווה הוכחה לכך שהקב"ה מבקש מאיתנו שלמות באמונה, ומעת ששלמים אנו באמונתנו יתברך - שערי שמים פתוחים לקבל את כל תפילותינו ובקשותינו.

המאמין האמיתי

הכרתי בעבר אדם נוכרי אשר חשב עצמו למאמין גדול בבורא העולם, וטען בחוזקה שהוא מאמין אמיתי בקב"ה.

באחד הלילות, השארתי מספר שטרות כסף על השולחן, מתוך מטרה להתבונן ולראות מה יהיו מעשיו. בשעת לילה מאוחרת, שעה שבה כולם ישנים בשלווה ואין איש משגיח במעשיהם של האחרים - ראיתי את הנוכרי נכנס לחדרי, נוטל את הכסף המונח על השולחן ומניחו ללא היסוס בכיסו האישי.

למחרת שוחחתי עם הנוכרי רבות על מצות השבת אבידה. האיש, ששמע את דבריי הראה כלפי חוץ הזדהות עם הדברים שאמרתי, ושוב טען - "אני מאמין אמיתי".

למול מילותיו אלו לא יכולתי לשתוק יותר ואמרתי לו כי אני יודע את האמת לאמיתה שבלייל האתמול הוא נטל ללא רשות את הכסף שהיה מונח על שולחני, ובכך הוכחתי לו שהוא רחוק מלהיות מאמין "אמיתי". שהנה באין רואים נטל כסף שאינו שלו, וכל אמונתו לא הועילה מאומה ולא עמדה בשעת המבחן למול תאוות הכסף שלו.

אמונה אמיתית בבורא העולם פירושה קיום מצוותיו בגלוי ובסתור, מתוך הכרה בהשגחת הקב"ה על העולם בכל עת, ומתוך ידיעה שאין דבר הנסתר מנגד עיניו.

אמונה זו עומדת למבחן כאשר יצרו של האדם ותאוותיו מתגברים בקרבו, ואז ניתן להבחין בקלות במידת אמונתו ובאמיתותה אצל האדם: אם דבק הוא בציווי הבורא למרות תאוותיו - הרי ניתן להכריז עליו כעל "מאמין אמיתי", אך אם נופל הוא בידי יצרו הרע - סימן יש בכך שאמונתו מעורערת ואינה נטועה בו באופן מושלם.

נצור רשונך

רק בדרך חשה

צריך לזהר מאד, כששמע שאחד דיבר עליו, או עשה לו כך וכך, או רוצה לעשות לו כך וכך, שלא להאמין בדבר, רק בדרך חשה בעלמא, דהיינו לשמור את עצמו ממנו, מכיון שאנו מחזיקים כל אדם בחזקת כשרות, ומסתמא לא עשה לו רעה ולא גינה אותו.

משיירי בנסת הגדולה

מעט צרי ודבש על פעלו וקדושתו של כ"ק מרן רבנו חיים פינטו (הקטן) זיע"א להגל יום ההילולא

ההרוסות, והנה לפתע צדה את עינו להקת יונים גדולה אשר ירדה לעבר קבר מסוים ועלתה ממנו. שוב ירדה ושוב עלתה. כך מספר פעמים.

כשהוא ניגש לעבר אותו קבר, פרחו כל היונים ורק יונה אחת נשארה לעמוד על הקבר ולא עזבה אותו כלל.

היהודי הבין את הרמז והתקרב סמוך יותר לקבר, שם הבחין על המצבה בשמו של סבו ובתאריך פטירתו - בדיק כפי שמסר לו אביו.

היונה, שכמו הבינה שתפקידה הסתיים, פרשה את כנפיה ופרחה משם כשאר חברותיה היונים.

כיון שנתגשמה משאלתו למצוא את קברו של הסב, קיים אותו יהודי את הבטחתו וחזר בתשובה שלימה, והוא בא אלי בכדי לספר לי בהתרגשות את כל אשר קרה עמו.

מעניין לציין, שעוד לפני שהיהודי פתח בסיפורו הנפלא, הבחנתי לפתע דרך החלון באלפי יונים הפורחות באוויר, וקראתי לעצמי בקול: "מה רבו מעשיך ה', אלפי יונים פורחות יחד כדי לקיים את רצון ה'".

כששמע היהודי את דברי, הוא קרא בתדהמה: "מנין יודע הרב שהיונים הן שכיוונו אותי לקברו של סבי במרוקו?"

כיון שלא ידעתי זאת כלל, התפלאתי מאוד לשמוע את דבריו. אולם לאחר שסיפר לי את כל אשר קרהו בבית העלמין הבנו שנינו שמאת ה' היה הדבר, ונפלאות הן דרכי ה' יתברך.

מאז, אותו יהודי קיבל על עצמו להגיע בכל שנה להילולת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו, וברוך ה' זכה ודווקא ביום ההילולא נמצא זיווגו ההגון, ובשעה טובה ומוצלחת הוא זכה להקים בית נאמן בישראל.

עשר שנים לאחר מכן, ביום ח' באב בשעה 3:00 לפנות בוקר, התקשרה אלי אשתו, הגברת לוגאסי, וסיפרה לי שהבן שלה בן הארבע, ששנה קודם לכן גזתי את שערות ראשו בשמחת ה'חלאקה' - יצא יום קודם לבריכת הבית, מבלי שמישהו מבוגר ישיגיו על מעשיו. לפתע פתאום חשו בני המשפחה בחסרונם של הילד, ומיד יצאו לחוץ ושם גילו אותו צפ על מי הבריכה לאחר שנפל לתוכה.

האמא, שראתה את בנה שטבע בבריכה, החלה לצרוח ולזעוק לזכותו של רבי חיים פינטו זיע"א שהילד הזה, שרבי דוד פינטו שליט"א, נכדו של רבי חיים פינטו זיע"א עשה לו חלאקה - שהילד הזה לא ימות ח"ו.

תפילתה שיצאה מעומק לבה נתקבלה, ולפתע הופיע במקום אדם וקפץ לתוך הבריכה, הוא הוציא את הילד מהמים ורוקן מתוכו כמויות רבות של מים. לאחר מכן הוסיף ועשה לפעוט החייה עד שהכרתו שבה אליו, וכשראה שהילד שב לחיים - קם ועזב את המקום.

לבנתיים הגיעו למקום אנשי ההצלה והם קבעו במפורש שהיה כאן נס גדול שאינו מובן כלל, שכן על פי דרך הטבע לא היה לילד שום סיכוי לחיות.

אך תפילתה של האמא שיצאה מעומק הלב ועלתה עד לכיסא הכבוד, תפילתה גברה על כל דרכי הטבע, ובזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א זכה הילד לחיים.

כשאשתו לחצה עליו בדבר הפרנסה והאוכל עבור הילדים, שהרי הם עלולים למות ברעב, הוא יצא מביטו, ושם את פעמיו לעבר חוף הים אשר היה רחוק כמה ק"מ מהגטו של היהודים. שם למול גלי הים הגועשים החל לחשוב על עתידו, אבל לא ראה כל מוצא לסבך הגדול אליו נקלע.

והנה לפתע הוא רואה מרחוק את הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א עם שמשו, כשהוא מתקרב אליו במרוצה.

אבא שלי, כך סיפר אביו של רבי פנחס, לא הרגיש בנוח. מצד אחד אין לו מה לתת לצדקה לרבי חיים, שכן ידע כי רבי חיים תמיד מבקש צדקה עבור העניים. אך מצד שני אמר לעצמו: הן לצדיק רבי חיים בוודאי יש רוח הקודש והוא יודע כי אין לי כסף ואין לי מה לאכול, ואולי הוא ייתן לי.

כך או כך, הוא חשב בליבו לקום ולברוח מהמקום, אלא שרבי חיים מבחין בכוונתו וצועק אליו מרחוק שיחכה על עמדו ולא ילך.

הצדיק רבי חיים זיע"א הגיע אליו כשהוא מתנשם ונושף מרוב המאמץ של הריצה (וזאת עליו לדעת כי בשעת המעשה, רבי חיים היה כבר אז מעל לגיל שבעים) ואומר לו: "באתי מרחוק רק כדי לנחם אותך ולדבר על לבך, ולומר לך כי אין לך כלל מה לדאוג, וכי השי"ת יהיה בעזרך".

"ועוד זאת" הוסיף לומר לו רבי חיים זיע"א: "אבשר לך בשורה טובה כי הנה אשתך מעוברת, וכאשר יולד לך בן, הוא זה שיביא לך מזל ופרנסה טובה. ובקשר לכסף שאין לך, הנה לך סכום כסף בו תלך ותקנה אוכל לילדך, והשי"ת יעזור לך שמהיום והלאה תצליח".

אבא שלי, שמח בלבו על הבשורות הטובות שקיבל מרבי חיים, הוא נישק את ידי כ"ק רבי חיים זיע"א, וסירב לקבל את הכסף מחמת אי נעימות. אלא שבסופו של דבר הוא אכן נטל את הכסף, קנה בו מצרכי מזון ובא לביתו, שם בישר לאשתו את הבשורה שהיא מעוברת. (ואמנם בשעת מעשה היא לא ידעה מכך, רק לאחר כמה שבועות נודע לה כדברי רבי חיים זיע"א) וכאשר נולד לו בנו החל מזלו לעלות והוא נתעשר שוב בעושר רב.

כעת, סיים האב את המעשה ואמר לבנו, אתה בוודאי מבין מדוע אני אוהב כל כך את הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. ולכן בכל עת צרה, אני קורא וזועק לה' שיענה לי בזכותו.

שליחותם של היונים

יהודי רופא גדול ממשפחת לוגאסי אשר מתגורר במרסיי שבצרפת, היה בעברו רחוק מאמונה בה' ומקיום תורה ומצוות.

יהודי זה נסע פעם מהעיר מרסיי למרוקו, והלך לבקר בבית העלמין הישן שבעיר אסוויירא. שם החל להסתובב בין אלפי המצבות תוך שהוא מחפש אחר מצבתו של סבו רבי מאיר לוגאסי זיע"א.

כיון שהוא לא מצא את מבוקשו, ניגש היהודי והתפלל על קברו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, ואמר שם שאם הוא יזכה למצוא את קברו של סבו - הוא יקבל על עצמו לחזור בתשובה שלימה.

לאחר מכן המשיך היהודי לשוטט בין אלפי המצבות

זה מאות שנים ששם הקדוש והטהור של צדיקי בית משפחת פינטו המעטירה, נישא בפיהם של יהודי המערב בחרדת קודש. זיק של תקווה מתנוצץ בעיניהם של יהודים ונכרים כאחד כאשר הם שומעים ומספרים על שושלת הזהב של צדיקי בית משפחת פינטו.

התורה הקדושה מחזרת על אכסניא שלה, כך גילו לנו חז"ל את אחד מרזי הנחלת התורה מדור לדור, וכשאנו מביטים על שרשרת הדורות אנו רואים במוחש איך שהתורה הקדושה מחזרת על בני משפחת פינטו, דור אחר דור, בכל דור ודור עומדים צדיקים וחסידים ממשפחת מיוחסת זו ומאירים את עולם התורה בצדקותם ובחסידותם.

באילן היוחסין של צדיקי בית משפחת פינטו, מפורסמים יחידים מהם, כאלו שהעניקו חמה מקומתם, שזכו לפעול ישועות ולשנות סדרי עולם בכח תורתם ותפילתם. בין הזכורים לטוב מרן הרי"ף רבי יאשיהו פינטו זיע"א, חד מן קמאי, רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א ורבינו חיים פינטו הקטן זיע"א שהשבוע חל יום הילולתו. זכותו תגן עלינו.

רבי חיים הקטן, שהיה בבחינת סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, למרות גדלותו הכבירה וכוחו הרב בתורה ובמעשים טובים, מעולם לא היה נוהג במנהגי שררה ואדנות. דלתו היתה תמיד פתוחה בפני כל אדם ואדם ללא יוצא מן הכלל. בכל שעות היום והלילה, היו אנשים פוקדים את ביתו בדבר ישועה ורחמים, בבקשת עצה או ברכה וכדומה.

ימיו של הצדיק אשר שמו נודע בשערים כאיש א-להים קדוש, היו עמוסות וגדושות בעשייה למען הכלל ולמען הפרט, שיעורי תורה, זיכוי הרבים ומעשי צדקה וחסד לכל דורש ולכל נצרך. היה עמוד התורה והחסד בדורו, ולא בכדי זכה שתפילותיו לא שבו ריקם וברכותיו עשו פרי, בחייו וגם לאחר פטירתו.

בגיליון זה אנו משתדלים לספר מעט בגדולתם של הצדיקים במדור 'אנשי אמונה' ועל קדושתם הרבה וכוחם הרב בתפילות ובברכותיהם, ולרגל יומא דהילולא רבא נספר לדור ודור ממה ששמענו ממור"ר ממשיך שושלת הזהב, הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א. וכך הוא סיפר:

גסי רבי פנחס עמוס שליט"א, סיפר לי על גדולתו של הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א:

פעם ניגש רבי פנחס אל אביו ע"ה ושאל אותו: אבא, אני רואה כי בכל פעם שיש לך איזו בעיה, אתה מדליק נר לעילוי נשמת הצדיק רבי חיים פינטו זצ"ל ואתה מתפלל לה' שיעזור לך בזכות הצדיק. האם אתה באמת בטוח כי השי"ת יעזור לך בזכות הצדיק? למה אתה עושה כך?

אביו ע"ה, השיב לו כי רצונו תחילה לספר לו סיפור מדהים, אשר ממנו הוא ידע את גדולת הצדיקים: פרנסתו של אביו של רבי פנחס היתה מגידול פרות. אחר כך הוא היה מוכר את הפרות וזה היה מקור פרנסתו היחיד.

באחת השנים היתה שנת בצורת חמורה בדרום מרוקו, רוב הפרות מתו, ובעקבות כך לא היתה לאיש פרנסה כלל. הוא הסתובב בקזבלנקה באפס מעשה כשאין לו כלל מה לאכול. ביתו היה ריק ולא היה לו כל דבר מאכל כדי להביא לבני ביתו.